

GOD OVERSTIJGT MAN / VROUW

De grootste christelijke kerk van Zweden, de Evangelisch-Lutherse Kerk, vindt dat het onmogelijk is om het geslacht van God te bepalen. Deze discussie is niet nieuw. Wat wél nieuw is, is dat men in Zweden het handboek voor de erediensten heeft aangepast om de beschrijving van God als zijnde een man te vermijden. De redenering is dat benamingen van God als “de Vader” en “de Heer” terug gaan op de traditie, op de beperktheid van de menselijke taal (we kunnen niet anders dan “hem” of “haar” gebruiken), en op de beperktheid van het menselijke denkvermogen. We kunnen God enkel vatten in menselijke categorieën (we kennen er immers geen andere), en zijn van nature geneigd tot ordening en classificatie.

Prof. dr. J. Hoek, bijzonder hoogleraar gereformeerde spiritualiteit aan de Protestantse Theologische Universiteit, schreef er het volgende over:

“[Het] is duidelijk dat de levende God het mannelijke en het vrouwelijke overstijgt. Op de eerste bladzijde van de Bijbel is dit al duidelijk aangegeven in Genesis 1:27. De mens wordt mannelijk én vrouwelijk geschapen naar het beeld van God. Juist in deze tweezijdigheid weerspiegelt de mens Zijn volheid.

In Deuteronomium 32:18 wordt in één adem gesproken over God als “de Rots die u verwekt heeft” en “de God die u gebaard heeft.” Een man kan niet baren en een vrouw kan niet verwekken.

We zouden kunnen zeggen dat de Heere vader en moeder tegelijk is en wel in volmaakte zin. Als een vergevende vader, als een troostende moeder – zó wordt God door het geloof ervaren.

Wanneer we ons verre houden van het misverstand dat God mannelijk zou zijn, hoeven we niet met de feministische theologie mee te gaan die nadrukkelijk in vrouwelijke termen over God spreekt (“God de Moeder”). Met name de Heilige Geest wordt in hedendaagse beschouwingen en liederen vaak als vrouwelijk voorgesteld. Het is dan goed te bedenken dat het Hebreeuwse woord “*ruach*” (geest) inderdaad vrouwelijk is. Tegelijkertijd is echter de aanduiding van de Heilige Geest in het Grieks als “*Paraklêtos*” (meestal vertaald als Trooster of Advocaat) mannelijk, terwijl het Griekse woord voor geest (“*pneuma*”) onzijdig is. Dit is een prachtige illustratie van de wijze waarop God geslachtelijke diversiteit ten enenmale overstijgt.

We mogen concluderen dat er geen grond is voor de beschuldiging dat het christendom een mannelijk godsbeeld zou hebben en dat daardoor onderdrukking van de vrouw is en wordt bevorderd. Als dat gebeurd is en nog gebeurt in naam van de God van de Bijbel, en helaas valt dat niet te ontkennen, dan is dit te wijten aan een ernstig en hardnekkig misverstand.”

(zie ook <https://www.rd.nl/opinie/bijbel-kent-geen-mannelijke-god-1.616368>)

Tot wie richten wij ons in onze gedachten, als wij tot God bidden? Is dat tot een man of een vrouw? Of tot onze Schepper, oneindige bron van leven en liefde? Misschien maakt het niet zoveel uit, zolang we God maar kunnen toelaten tot ons hart.

Jantine Schröder